

Παγκόσμιος Οίκος Δικαιοσύνης

Οκτώβριος 1985

Προς τους Λαούς του Κόσμου:

1. Η Μεγάλη Ειρήνη προς την οποία οι καλοπροαίρετοι άνθρωποι έτειναν τις καρδιές τους διαμέσου των αιώνων, της οποίας το όραμα έχουν εκφράσει οι προφήτες και οι ποιητές αναρίθμητων γενεών, και η υπόσχεση της οποίας ενυπήρχε μόνιμα στα ιερά κείμενα της ανθρωπότητας από εποχή σε εποχή, είναι επί τέλους προσιτή στα έθνη. Για πρώτη φορά στην ιστορία είναι δυνατόν να έχει ο καθένας ολοκληρωμένη άποψη όλου του πλανήτη, με τις μυριάδες των λαών του. Η παγκόσμια ειρήνη είναι όχι μόνο δυνατή, αλλά αναπόφευκτη. Είναι το επόμενο στάδιο στην εξέλιξη αυτού του πλανήτη - με τα λόγια ενός μεγάλου στοχαστή, «η οικουμενικοποίηση της ανθρωπότητας».
2. Το αν η ειρήνη θα επιτευχθεί μόνο μετά από αφάνταστα φρικτές θηριωδίες, που θα προκληθούν από την πεισματική προσκόλληση της ανθρωπότητας σε παλιά πρότυπα συμπεριφοράς, ή αν θα γίνει πραγματικότητα τώρα χάρη σε μια συναινετική διαδικασία, αυτή είναι η επιλογή που αντιμετωπίζουν όλοι όσοι κατοικούν τη γη. Σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή όπου όλα τα δυσεπίλυτα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα έθνη έχουν συγκεραστεί σε μια κοινή ανησυχία για ολόκληρο τον κόσμο, θα ήταν εξωφρενικά ανεύθυνη η παράλειψη να διακοπούν οι διαμάχες και η σύγχυση.
3. Μεταξύ των ευνοϊκών οίωνων είναι η διαρκώς αυξανόμενη δύναμη των ενεργειών προς μια παγκόσμια τάξη που ξεκίνησαν στην αρχή του αιώνα με τη δημιουργία της Κοινωνίας των Εθνών, που τη διαδέχτηκε ο ευρύτερα αντιπροσωπευτικός Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών· η επίτευξη, μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, της ανεξαρτησίας από την πλειοψηφία όλων των εθνών της γης, δείχνοντας την ολοκλήρωση της διαδικασίας σχηματισμού εθνών και την ανάμιξη αυτών των νεαρών και άπειρων εθνών με άλλα αρχαιότερα σε θέματα κοινού ενδιαφέροντος· η επακόλουθη τεράστια αύξηση σε συνεργασία μεταξύ των ως τότε απομονωμένων και ανταγωνιζόμενων λαών και ομάδων σε διεθνή εγχειρήματα στα πεδία της επιστήμης, της εκπαίδευσης, του δικαίου, της οικονομίας και του πολιτισμού· η δημιουργία στις πρόσφατες δεκαετίες ενός πρωτοφανούς αριθμού διεθνών ανθρωπιστικών οργανισμών· η εξάπλωση των κινημάτων των γυναικών και της νεολαίας που ζητούν ένα τέλος στους πολέμους· και η αυθόρμητη ανάπτυξη διευρυνόμενων συνδέσμων απλών ανθρώπων που επιζητούν την κατανόηση διαμέσου της προσωπικής επικοινωνίας.
4. Οι επιστημονικές και τεχνολογικές πρόοδοι που συμβαίνουν σ' αυτό τον ασυνήθιστα ευλογημένο αιώνα προαγγέλλουν μια ορμητική προώθηση της

κοινωνικής εξέλιξης του πλανήτη, και δείχνουν τα μέσα με τα οποία μπορούν να λυθούν τα πρακτικά προβλήματα της ανθρωπότητας. Μας προμηθεύουν μάλιστα αυτά καθεαυτά τα μέσα για τη διαχείριση της περίπλοκης ζωής ενός ενωμένου κόσμου. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν ακόμη εμπόδια. Αμφιβολίες, παρανοήσεις, προκαταλήψεις, υποψίες και στενόμυαλες ιδιοτέλειες περιστοιχίζουν έθνη και λαούς στις αμοιβαίες τους σχέσεις.

5. Από μια βαθιά αίσθηση πνευματικού και ηθικού καθήκοντος αναγκάζομαστε αυτή την κατάλληλη στιγμή να επιστήσουμε την προσοχή σας στις διορατικές βαθιές αντιλήψεις που κοινοποιήθηκαν πολύ πριν από έναν αιώνα στους κυβερνήτες της ανθρωπότητας από τον Μπαχάολλα, Ιδρυτή της Μπαχάι Θρησκείας, της οποίας είμαστε οι θεματοφύλακες.

6. «Οι άνεμοι της απόγνωσης» έγραφε ο Μπαχάολλα, «φυσούν, αλίμονο, από όλες τις κατευθύνσεις, και η διχόνοια που διαιρεί και βασανίζει την ανθρώπινη φυλή αυξάνεται καθημερινά. Τα σημάδια των επερχομένων αναστατώσεων και του χάους μπορούν πια να διακριθούν, εφόσον η κρατούσα τάξη φαίνεται να είναι οικτρά ελαττωματική». Αυτή η προφητική κρίση επιβεβαιώθηκε πλήρως από την κοινή εμπειρία της ανθρωπότητας. Ελαττώματα της κρατούσας τάξης διακρίνονται στην ανικανότητα των κυρίαρχων κρατών, οργανωμένων σαν Ηνωμένα Έθνη, να εξορκίσουν το φάσμα του πολέμου, στην απειλούμενη κατάρρευση της παγκόσμιας οικονομικής τάξης, στην εξάπλωση της αναρχίας και της τρομοκρατίας και στη βαθιά δυστυχία που προκαλούν αυτά και άλλα βάσανα σε όλο και περισσότερα εκατομμύρια ανθρώπων. Πραγματικά, τόσο πολύ έχουν γίνει η επιθετικότητα και η διαμάχη χαρακτηριστικά των κοινωνικών, οικονομικών και θρησκευτικών μας συστημάτων, ώστε πολλοί έχουν αναγκαστικά καταλήξει στην άποψη, ότι τέτοια συμπεριφορά είναι έμφυτη στην ανθρώπινη φύση και επομένως αδύνατον να ξεριζωθεί.

7. Με την εδραίωση αυτής της άποψης, αναπτύχθηκε μια παραλυτική αντίφαση στα ανθρώπινα ζητήματα. Αφ' ενός, άνθρωποι όλων των εθνών διακηρύσσουν όχι μόνο την ετοιμότητα, αλλά και τον πόθο τους για ειρήνη και αρμονία, για ένα τέλος στις θλιβερές ανησυχίες που βασανίζουν την καθημερινή τους ζωή. Αφ' ετέρου, γίνεται αναμφισβήτητη αποδεκτή η θεωρία ότι τα ανθρώπινα όντα είναι αδιόρθωτα εγωιστικά και επιθετικά και έτσι ανίκανα να οικοδομήσουν ένα κοινωνικό σύστημα προοδευτικό και ειρηνικό συγχρόνως, δυναμικό και αρμονικό, ένα σύστημα που να απελευθερώνει τη δημιουργικότητα και την πρωτοβουλία του ατόμου, αλλά και να βασίζεται στη συνεργασία και την αμοιβαιότητα.

8. Καθώς η ανάγκη για ειρήνη γίνεται επιτακτικότερη, αυτή η θεμελιώδης αντίφαση, που εμποδίζει την υλοποίηση της, κάνει απαραίτητη μια επανεκτίμηση των δεδομένων, στα οποία βασίζεται η άποψη όλων για την

ιστορικά δύσκολη θέση της ανθρωπότητας. Αν εξετάσουμε αμερόληπτα, τα τεκμήρια αποκαλύπτουν ότι τέτοια συμπεριφορά, αντί να εκφράζει τον πραγματικό εαυτό του ανθρώπου, αντιπροσωπεύει μια παραμόρφωση του ανθρώπινου πνεύματος. Η ικανοποίηση σ' αυτό το σημείο θα κάνει ικανούς όλους τους ανθρώπους να θέσουν σε κίνηση εποικοδομητικές κοινωνικές δυνάμεις οι οποίες, επειδή ταιριάζουν στην ανθρώπινη φύση, θα ενθαρρύνουν την αρμονία και τη συνεργασία αντί τον πόλεμο και τη διχόνοια.

9. Η επιλογή μιας τέτοιας πορείας δεν αποτελεί απάρνηση του παρελθόντος της ανθρωπότητας, αλλά κατανόηση του. Η Μπαχάι Θρησκεία θεωρεί την τωρινή παγκόσμια αναταραχή και ολέθρια κατάσταση των ανθρώπινων ζητημάτων σαν μια φυσική φάση μιας οργανικής διαδικασίας, που οδηγεί τελικά και ακαταμάχητα στην ενοποίηση της ανθρώπινης φυλής, σε μια μοναδική κοινωνική τάξη της οποίας τα σύνορα συμπίπτουν με τον πλανήτη μας. Η ανθρώπινη φυλή, σαν μια ξεχωριστή οργανική μονάδα, έχει περάσει στάδια εξέλιξης ανάλογα με τα βρεφικά και παιδικά στάδια της ζωής των μελών της, και βρίσκεται τώρα στην καταληκτική περίοδο της τρικυμιώδους εφηβείας της, πλησιάζοντας την από καιρούς αναμενόμενη ενηλικίωση της.

10. Η ειλικρινής παραδοχή του γεγονότος ότι η προκατάληψη, ο πόλεμος και η εκμετάλλευση ήταν έκφραση των ανώριμων σταδίων μιας τεράστιας ιστορικής διαδικασίας και ότι η ανθρώπινη φυλή βιώνει σήμερα την αναπόφευκτη αναταραχή που σημαδεύει τη συλλογική ενηλικίωση της, δεν είναι αιτία απόγνωσης, αλλά προϋπόθεση της ανάληψης του πελώριου εγχειρήματος της οικοδόμησης ενός ειρηνικού κόσμου. Το ότι ένα τέτοιο εγχείρημα είναι δυνατόν, το ότι υπάρχουν πραγματικά οι απαραίτητες δημιουργικές δυνάμεις, το ότι μπορούν να αναπτυχθούν οι συνενωτικές κοινωνικές δομές, αυτό είναι το θέμα που σας προτρέπουμε να εξετάσετε.

11. Όσα βάσανα και αναταραχές κι αν μας επιφυλάσσουν τα αμέσως επόμενα χρόνια, όσο σκοτεινές κι αν είναι οι άμεσες συνθήκες, η Μπαχάι κοινότητα πιστεύει, ότι η ανθρωπότητα μπορεί να αντιμετωπίσει αυτή την υπέρτατη δοκιμασία με εμπιστοσύνη για την τελική έκβαση. Αντί οι σπασμωδικές αλλαγές προς τις οποίες προωθείται όλο και γρηγορότερα η ανθρωπότητα, να σημαίνουν το τέλος του πολιτισμού, θα αφήσουν να ελευθερωθούν οι «έμφυτες στη στάθμη του ανθρώπου δυνατότητες » και να αποκαλυφτεί «το πλήρες μέτρο του πεπρωμένου του επί της γης, η έμφυτη ανωτερότητα της πραγματικότητας του».

I

12. Τα χαρίσματα που ξεχωρίζουν την ανθρώπινη φυλή απ' όλες τις άλλες μορφές ζωής συνοψίζονται σ' αυτό που είναι γνωστό σαν ανθρώπινο πνεύμα·

ο νους είναι η ουσιαστική του ιδιότητα. Αυτά τα χαρίσματα έκαναν ικανή την ανθρωπότητα να οικοδομήσει πολιτισμούς και να ευημερήσει υλικά. Αλλά τέτοια μόνο επιτεύγματα ποτέ δεν ικανοποίησαν το ανθρώπινο πνεύμα, του οποίου η μυστηριώδης φύση κλίνει προς την υπερβατικότητα, την επιδίωξη μιας αόρατης επικράτειας, την υπέρτατη πραγματικότητα, την ακατάληπτη εκείνη πεμπτουσία των πεμπτουσιών που ονομάζεται Θεός. Οι θρησκείες που δόθηκαν στην ανθρωπότητα από μια διαδοχή πνευματικών φωτοδοτών υπήρξαν ο πρωταρχικός σύνδεσμος ανάμεσα στην ανθρωπότητα και την υπέρτατη εκείνη πραγματικότητα και γαλβάνισαν και εξευγένισαν την ικανότητα των ανθρώπων να κατορθώνουν πνευματική επιτυχία μαζί με κοινωνική πρόοδο.

13. Καμιά σοβαρή προσπάθεια για διευθέτηση ανθρώπινων ζητημάτων, για επίτευξη παγκόσμιας ειρήνης, δεν μπορεί να αγνοήσει τη θρησκεία. Η αντίληψη και η εφαρμογή της θρησκείας από τον άνθρωπο είναι κατά ένα μεγάλο μέρος αντικείμενο της ιστορίας. Ένας επιφανής ιστορικός περιέγραψε τη θρησκεία σαν ένα «χάρisma της ανθρώπινης φύσης». Το ότι η διαφθορά αυτού του χαρίσματος συνέτεινε κατά πολύ στην κοινωνική αναταραχή και στις συγκρούσεις μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο και ανάμεσα στα άτομα, δύσκολα μπορεί να διαψευστεί. Αλλά ούτε μπορεί οποιοσδήποτε καλοπροαίρετος παρατηρητής να υποτιμήσει την κυριαρχική επίδραση της θρησκείας στις ζωτικές εκφράσεις του πολιτισμού. Το ότι επί πλέον είναι απαραίτητη στην κοινωνική τάξη, αποδείχτηκε επανειλημμένα από την άμεση επίδραση της στους νόμους και την ηθική.

14. Γράφοντας για τη θρησκεία σαν μια κοινωνική δύναμη, ο Μπαχάλλα είπε: «Η θρησκεία είναι το μεγαλύτερο απ' όλα τα μέσα για την εδραίωση της τάξης στον κόσμο και για την ειρηνική ευδαιμονία όλων όσων τον κατοικούν». Αναφερόμενος στην έκλειψη ή τη διαφθορά της θρησκείας, έγραψε: «Αν σκοτεινιάσει ο λύχνος της θρησκείας, θα επακολουθήσει χάος και αναταραχή, και τα φώτα της αμεροληψίας, της δικαιοσύνης, της ηρεμίας και της ειρήνης θα παύσουν να λάμπουν». Σε μια απαρίθμηση τέτοιων συνεπειών οι Μπαχάι γραφές δείχνουν ότι η «διαφθορά της ανθρώπινης φύσης, η κατάπτωση της ανθρώπινης συμπεριφοράς, η φθορά και η διάλυση ανθρώπινων θεσμών, παρουσιάζονται σε τέτοιες συνθήκες, από τη χειρότερη και αποκρουστικότερη πλευρά τους. Ο άνθρωπος χαρακτηρίζεται, κλονίζεται η εμπιστοσύνη, χαλαρώνουν τα νεύρα της πειθαρχίας, καταπνίγεται η φωνή της ανθρώπινης συνείδησης, σκοτίζεται η αίσθηση της σεμνότητας και της ντροπής, παραμορφώνονται οι έννοιες του καθήκοντος, της αλληλεγγύης, της αμοιβαιότητας και της αφοσίωσης, και σβήνει βαθμιαία αυτή καθεαυτή η αίσθηση της ειρηνικότητας, της χαράς και της ελπίδας».

15. Αν επομένως η ανθρωπότητα έχει φτάσει σ' ένα σημείο παραλυτικής διαμάχης, πρέπει να ψάξει στον εαυτό της, στην ίδια της την αμέλεια, στις

παραπλανητικές φωνές που άκουγε, για να βρει την πηγή των παρανοήσεων και της αναταραχής που διαπράχθηκαν στο όνομα της θρησκείας. Αυτοί που προσκολλήθηκαν τυφλά και εγωιστικά στις ιδιαίτερες δοξασίες τους, που επέβαλλαν στους πιστούς τους λανθασμένες και συγκρουόμενες ερμηνείες των λόγων των Προφητών του Θεού, φέρουν βαριά ευθύνη γι' αυτή την αναταραχή - μια αναταραχή που περιπλέκεται από τους τεχνητούς φραγμούς που υψώθηκαν ανάμεσα στην πίστη και τη λογική, την επιστήμη και τη θρησκεία. Γιατί από μια καλοπροαίρετη εξέταση των πραγματικών λόγων των Ιδρυτών των μεγάλων θρησκειών, και του κοινωνικού περιβάλλοντος στο οποίο ήταν υποχρεωμένοι να εκπληρώσουν την αποστολή τους, δεν υπάρχει τίποτα να στηρίξει τις διαφωνίες και τις προκαταλήψεις που αναστατώνουν τις θρησκευτικές κοινότητες της ανθρωπότητας και επομένως όλα τα ανθρώπινα ζητήματα.

16. Η διδασκαλία ότι θα έπρεπε να φερόμαστε στους άλλους όπως θα θέλαμε εμείς να μας φέρονται, ένα ηθικό δίδαγμα που επαναλαμβάνεται ποικιλότροπα σ' όλες τις μεγάλες θρησκείες, ενισχύει αυτή τη δεύτερη παρατήρηση σε δύο ιδιαίτερα σημεία: συνοψίζει την ηθική συμπεριφορά, τη φιλειρηνική άποψη, που ενυπάρχει σ' αυτές τις θρησκείες ανεξάρτητα από τον τόπο ή χρόνο προέλευσης τους· υποδηλώνει και μια άποψη της ενότητας που είναι η ουσιαστική τους αρετή, μια αρετή που η ανθρωπότητα με την ασυνάρτητη της άποψη για την ιστορία απέτυχε να εκτιμήσει.

17. Αν η ανθρωπότητα είχε δει τους εκπαιδευτές όλης της παιδικής της ηλικίας με τον πραγματικό τους χαρακτήρα, σαν παράγοντες μιας διαδικασίας εκπολιτισμού, θα είχε αναμφίβολα αποκομίσει ανυπολόγιστα μεγαλύτερα οφέλη από τις συσσωρευτικές επιδράσεις των διαδοχικών τους αποστολών. Σ' αυτό, δυστυχώς, απέτυχε.

18. Η αναζωπύρωση του φανατικού θρησκευτικού πάθους που αναβιώνει σε πολλές χώρες δεν μπορεί να θεωρηθεί παρά σαν επιθανάτιος σπασμός. Αυτή καθεαυτή η φύση των βίαιων και διασπαστικών φαινομένων που σχετίζονται μ' αυτήν, πιστοποιεί την πνευματική χρεοκοπία που αντιπροσωπεύει. Πραγματικά, ένα από τα πιο παράξενα και θλιβερότερα χαρακτηριστικά του τωρινού ξεσπάσματος θρησκευτικού φανατισμού, είναι η έκταση στην οποία, σε κάθε περίπτωση, υποσκάπτει όχι μόνο τις πνευματικές αξίες που συμβάλλουν στην ενότητα της ανθρωπότητας, αλλά και τις μοναδικές εκείνες ηθικές νίκες που κερδήθηκαν από την κάθε θρησκεία που ισχυρίζεται ότι υπηρετεί.

19. Όσο ζωτική δύναμη και να υπήρξε η θρησκεία στην ιστορία της ανθρωπότητας, και όσο δραματική είναι η τωρινή αναζωπύρωση του μαχητικού θρησκευτικού φανατισμού, η θρησκεία και οι θρησκευτικοί θεσμοί έχουν θεωρηθεί, εδώ και πολλές δεκαετίες, από αυξανόμενο αριθμό

ανθρώπων, άσχετοι προς τα σημαντικότερα ενδιαφέροντα του σύγχρονου κόσμου. Αντί να στραφούν προς τη θρησκεία, στράφηκαν είτε στην ηδονιστική επιδίωξη υλικών ικανοποιήσεων ή στην υποστήριξη ιδεολογιών φτιαγμένων από ανθρώπους, σχεδιασμένων να σώσουν την ανθρωπότητα από τα ολοφάνερα δεινά κάτω από τα οποία στενάζει. Οι περισσότερες απ' αυτές τις ιδεολογίες, αλίμονο, αντί να ενστερνίζονται την αρχή της ενότητας της ανθρωπότητας και να προάγουν την ανάπτυξη της ομόνοιας μεταξύ των διαφόρων λαών, έτειναν να θεοποιούν το κράτος, να υποτάσσουν την υπόλοιπη ανθρωπότητα σ' ένα έθνος, σε μια φυλή ή τάξη, να προσπαθούν να καταπνίξουν κάθε διάλογο και ανταλλαγή ιδεών, ή να εγκαταλείπουν άσπλαχνα εκατομμύρια πεινασμένους στις λειτουργίες ενός συστήματος αγοράς, που ξεκάθαρα επιδεινώνει τη θέση της πλειοψηφίας της ανθρωπότητας, ενώ καθιστά μικρά τμήματα ικανά να ζουν σε μια κατάσταση ευημερίας, που ούτε να ονειρευτούν δεν μπορούσαν οι πρόγονοι μας.

20. Πόσο τραγικό είναι το ιστορικό του υποκατάστατου της πίστης που δημιούργησαν οι σοφοί για τα εγκόσμια της εποχής μας. Στη μαζική απογοήτευση ολόκληρων πληθυσμών που διδάχτηκαν να λατρεύουν τους βωμούς τους μπορεί να αναγνωρισθεί η αμετάκλητη κρίση της ιστορίας για την αξία τους. Οι καρποί που παρήγαγαν αυτές οι δοξασίες, μετά από δεκαετίες όλο και πιο αχαλίνωτης εξάσκησης της εξουσίας από εκείνους που οφείλουν την κοινωνική τους άνοδο σ' αυτές, είναι τα κοινωνικά και οικονομικά δεινά που φθείρουν κάθε περιοχή του κόσμου μας στα τελευταία χρόνια του εικοστού αιώνα. Στο υπόβαθρο όλων αυτών των έκδηλων συμφορών βρίσκεται η πνευματική ζημιά που αντανακλάται στην απάθεια που έχει κυριεύσει τη μάζα των λαών όλων των εθνών και στο σβήσιμο της ελπίδας στις καρδιές των στερημένων και γεμάτων αγωνία εκατομμυρίων ανθρώπων.

21. Έφτασε η ώρα όπου εκείνοι που κηρύττουν τις δοξασίες του υλισμού, είτε της Ανατολής είτε της Δύσης, είτε του καπιταλισμού, είτε του σοσιαλισμού, πρέπει να κάνουν απολογισμό της ηθικής κηδεμονίας που αποτόλμησαν να εξασκήσουν. Πού είναι ο «νέος κόσμος» που είχαν υποσχεθεί αυτές οι ιδεολογίες; Πού είναι η διεθνής ειρήνη στα ιδεώδη της οποίας διακηρύσσουν την αφοσίωση τους; Πού είναι η εντυπωσιακή πρόοδος σε νέα επίπεδα πολιτιστικών επιτευγμάτων που θα προερχόταν από τη μεγαλοποίηση αυτής της φυλής, αυτού του έθνους, ή μιας ιδιαίτερης τάξης; Γιατί βουλιάζει η πλειοψηφία των λαών του κόσμου όλο και βαθύτερα στην πείνα και την αθλιότητα, ενώ πλούτος σε κλίμακα αφάνταστη και για τους Φαραώ, τους Καίσαρες, ή ακόμη και για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του δεκάτου ενάτου αιώνα, είναι στην διάθεση των σημερινών ρυθμιστών των ανθρωπίνων θεμάτων;

22. Τις ρίζες που τρέφουν το ψέμα, ότι τα ανθρώπινα όντα είναι αδιόρθωτα εγωιστικά και επιθετικά, βρίσκουμε εξαιρετικώς ιδιαίτερα στην εξύμνηση των υλιστικών επιδιώξεων, πρόγονο και κοινό χαρακτηριστικό όλων αυτών των ιδεολογιών. Εδώ είναι που πρέπει να καθαριστεί το έδαφος για την οικοδόμηση ενός νέου κόσμου, κατάλληλου για τους απογόνους μας.

23. Αφού τα υλιστικά ιδεώδη απέτυχαν να ικανοποιήσουν τις ανάγκες της ανθρωπότητας, όπως φαίνεται από την πείρα, χρειάζεται να παραδεχτούμε τίμια, ότι πρέπει να γίνει μια νέα προσπάθεια για να βρεθούν οι λύσεις των οδυνηρών προβλημάτων του πλανήτη. Οι ανυπόφορες συνθήκες που επικρατούν στην κοινωνία φανερώνουν μια κοινή για όλους αποτυχία, μια κατάσταση που τείνει μάλλον να υποκινεί κάθε πλευρά, παρά να μετριάζει την εμμονή στις θέσεις της. Προφανώς απαιτείται επειγόντως μια κοινή επανορθωτική προσπάθεια. Είναι κυρίως θέμα διάθεσης. Θα συνεχίσει η ανθρωπότητα τις ιδιοτροπίες της, προσκολλημένη σε φθαρμένες αρχές και ανεφάρμοστες υποθέσεις; Ή θα προχωρήσουν οι ηγέτες της, ανεξάρτητα από ιδεολογία, και θα συσκεφτούν με ανυποχώρητη θέληση σε μια ενωμένη έρευνα για σωστές λύσεις;

24. Εκείνοι που ενδιαφέρονται για το μέλλον της ανθρώπινης φυλής καλά θα κάνουν να σκεφτούν αυτή τη συμβουλή. «Αν τα πολυπόθητα ιδανικά και οι καθιερωμένοι θεσμοί, αν ορισμένες κοινωνικές παραδοχές και θρησκευτικά τυπικά έχουν πάψει να προάγουν την ευημερία του συνόλου της ανθρωπότητας, αν δεν υπηρετούν πια τις ανάγκες μιας συνεχώς εξελισσόμενης ανθρωπότητας, ας σαρωθούν και ας παραδοθούν στη λησμονιά των πεπαλαιωμένων και ξεχασμένων δοξασιών. Γιατί θα έπρεπε όλα αυτά, σ' έναν κόσμο που υπόκειται στον αμετάβλητο νόμο της αλλαγής και της παρακμής, να εξαιρούνται από τη φθορά που είναι αναπόφευκτη για όλους τους ανθρώπινους θεσμούς; Εφόσον τα νομικά πρότυπα, οι πολιτικές και οικονομικές θεωρίες έχουν αποκλειστικά σχεδιαστεί για να διαφυλάττουν τα συμφέροντα της ανθρωπότητας σαν σύνολο και όχι η ανθρωπότητα να σταυρώνεται για τη διατήρηση της ακεραιότητας κάποιου συγκεκριμένου νόμου ή δοξασίας.»

II

25. Η απαγόρευση των πυρηνικών όπλων και της χρήσης δηλητηριωδών αερίων, ή το να κυρηχθεί παράνομος ο βιολογικός πόλεμος, δε θα εξαλείψει τα βαθύτερα αίτια του πολέμου. Όσο σπουδαία και αν είναι τέτοια πρακτικά μέτρα σαν στοιχεία της ειρηνευτικής διαδικασίας, από μόνα τους είναι πολύ επιφανειακά για να εξασκήσουν μακρόχρονη επίδραση. Οι λαοί είναι αρκετά ευφυείς για να εφεύρουν άλλους τρόπους διεξαγωγής πολέμου, και να

χρησιμοποιήσουν τα τρόφιμα, τις πρώτες ύλες, την οικονομία, τη βιομηχανική ισχύ, την ιδεολογία και την τρομοκρατία για να ανατρέψει ο ένας τον άλλο σε μια ατέλειωτη προσπάθεια υπεροχής και κυριαρχίας. Ούτε μπορεί να λυθεί η τωρινή μεγάλη αποδιάρθρωση των ανθρώπινων ζητημάτων με την τακτοποίηση ορισμένων συγκρούσεων ή διαφωνιών μεταξύ εθνών. Πρέπει να υιοθετηθεί ένα πραγματικά παγκόσμιο πλαίσιο.

26. Ασφαλώς οι εθνικοί ηγέτες δεν παραλείπουν να αναγνωρίσουν τον οικουμενικό χαρακτήρα του προβλήματος, που είναι αυταπόδεικτος στα αυξανόμενα ζητήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά. Υπάρχουν εξ άλλου οι συσσωρευμένες μελέτες και προτεινόμενες λύσεις από πολλές ενδιαφερόμενες και φωτισμένες ομάδες όπως και από υπηρεσίες των Ηνωμένων Εθνών, για να απομακρύνουν κάθε δυνατότητα άγνοιας των προκλητικών απαιτήσεων που πρέπει να αντιμετωπιστούν. Υπάρχει, παρ' όλα αυτά, μια παράλυση της θέλησης και αυτή είναι που πρέπει να εξεταστεί προσεκτικά και να αντιμετωπιστεί αποφασιστικά. Αυτή η παράλυση είναι ριζωμένη, όπως έχουμε αναφέρει, σε μια βαθιά πεποίθηση, ότι η ανθρωπότητα είναι αναπόφευκτα φίλερις, πράγμα που έχει οδηγήσει στην απροθυμία να ληφθεί υπόψη η δυνατότητα υποταγής του εθνικού συμφέροντος στις απαιτήσεις μιας παγκόσμιας τάξης και σ' ένα δισταγμό στην τολμηρή αντιμετώπιση των σημαντικών συνεπειών της εγκαθίδρυσης μιας ενωμένης παγκόσμιας εξουσίας. Μπορεί επίσης να αποδοθεί στην ανικανότητα των ως επί το πλείστον αμαθών και υποδουλωμένων μαζών να εκφράσουν την επιθυμία τους για μια νέα τάξη, όπου θα ζουν ειρηνικά, αρμονικά και με ευημερία μαζί με όλη την ανθρωπότητα.

27. Τα δοκιμαστικά βήματα προς μια παγκόσμια τάξη, ιδίως μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, είναι ευοίωνα σημάδια. Η αυξανόμενη τάση ομάδων εθνών να επισημοποιούν σχέσεις που προσφέρουν τη δυνατότητα να συνεργάζονται σε θέματα κοινού ενδιαφέροντος, υποδηλώνει ότι τελικά όλα τα έθνη θα μπορούσαν να υπερνικήσουν αυτή την παράλυση. Ο Οργανισμός Νοτιοανατολικών Ασιατικών Εθνών, η Καραϊβική Κοινότητα και Κοινή Αγορά, η Κοινή Αγορά της Κεντρικής Αμερικής, το Συμβούλιο Οικονομικής Αλληλοβοήθειας, οι Ευρωπαϊκές Κοινότητες, ο Σύνδεσμος Αραβικών Κρατών, ο Οργανισμός Αφρικανικής Ενότητας, ο Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών, η Συνέλευση του Νότιου Ειρηνικού - όλες αυτές οι συλλογικές προσπάθειες που αντιπροσωπεύονται από αυτούς τους οργανισμούς, προετοιμάζουν το δρόμο για μια παγκόσμια τάξη.

28. Η αυξανόμενη προσοχή που συγκεντρώνεται σε μερικά από τα πιο βαθιά ριζωμένα προβλήματα του πλανήτη, είναι άλλο ένα ελπιδοφόρο σημάδι. Παρά τα προφανή ελαττώματα των Ηνωμένων Εθνών, οι περισσότερες από σαράντα διακηρύξεις και συνθήκες που υιοθετήθηκαν από αυτό τον οργανισμό, ακόμη κι όπου οι κυβερνήσεις δεν τις δέχτηκαν με ενθουσιασμό,

έδωσαν στους απλούς ανθρώπους την αίσθηση καινούργιας προοπτικής για τη ζωή τους. Η Παγκόσμια Διακήρυξη των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων, η Συνθήκη για την Αποτροπή και Τιμωρία του Εγκλήματος της Γενοκτονίας και τα παρόμοια μέτρα που αφορούν την κατάργηση κάθε είδους διακρίσεων βασισμένων στη φυλή, το φύλο, ή τις θρησκευτικές πεποιθήσεις· η διασφάλιση των δικαιωμάτων του παιδιού· η προστασία όλων των ατόμων από τα βασανιστήρια· η εξάλειψη της πείνας και του υποσιτισμού· η χρησιμοποίηση της επιστημονικής και τεχνολογικής προόδου για χάρη της ειρήνης και προς όφελος της ανθρωπότητας - όλα αυτά τα μέτρα, αν εφαρμοστούν και επεκταθούν τολμηρά, θα φέρουν κοντύτερα την ημέρα όπου το φάσμα του πολέμου θα έχει χάσει τη δύναμη του να κυριαρχεί στις διεθνείς σχέσεις. Δε χρειάζεται να τονιστεί η σημασία των ζητημάτων που αφορούν αυτές τις διακηρύξεις και συνθήκες. Παρ' όλα αυτά, αξίζει να σχολιασθούν συμπληρωματικά μερικά απ' αυτά τα ζητήματα, λόγω της άμεσης σχέσης τους με την εγκαθίδρυση παγκόσμιας ειρήνης.

29. Ο ρατσισμός, ένα από τα πιο ολέθρια και έμμονα δεινά, είναι μεγάλο εμπόδιο για την ειρήνη. Η εφαρμογή του αποτελεί τόσο απαίσια προσβολή της αξιοπρέπειας των ανθρώπινων όντων που είναι αδύνατον να γίνει ανεκτή με οποιαδήποτε πρόφαση. Ο ρατσισμός καθυστερεί την ανάπτυξη των απεριόριστων δυνατοτήτων των θυμάτων του, διαφθείρει τους δράστες και καταστρέφει την πρόοδο των ανθρώπων. Η αναγνώριση της ενότητας της ανθρωπότητας, συμπληρωμένη με κατάλληλο νομικό πλαίσιο πρέπει να επικυρωθεί παγκόσμια, αν θέλουμε να υπερνικηθεί αυτό το πρόβλημα.

30. Η υπέρμετρη ανισότητα μεταξύ πλουσίων και φτωχών, μια πηγή τρομερών δεινών, διατηρεί τον κόσμο σε κατάσταση ανισορροπίας, κυριολεκτικά στο χείλος του πολέμου. Λίγες κοινωνίες έχουν ανταπεξέλθει αποτελεσματικά μ' αυτή την κατάσταση. Η λύση απαιτεί την συνδυασμένη εφαρμογή πνευματικών, ηθικών και πρακτικών μεθόδων. Χρειάζεται επανεξέταση του προβλήματος, με τη συμβούλευση ειδικών από ένα ευρύ φάσμα ειδικοτήτων, απαλλαγμένη από οικονομική και ιδεολογική πολεμική και με τη συμμετοχή των άμεσα επηρεαζόμενων ατόμων στη λήψη των επείγουσών αποφάσεων. Είναι ένα ζήτημα που συνδέεται όχι μόνο με την ανάγκη εξάλειψης των ακραίων καταστάσεων πλούτου και φτώχειας, αλλά και με τις πνευματικές εκείνες αλήθειες, των οποίων η κατανόηση μπορεί να προκαλέσει μια νέα παγκόσμια συμπεριφορά. Η υποστήριξη μιας τέτοιας συμπεριφοράς είναι από μόνη της ένα μεγάλο μέρος της λύσης.

31. Ο αχαλίνωτος εθνικισμός, που διαφέρει από ένα υγιή και θεμιτό πατριωτισμό, πρέπει να παραχωρήσει τη θέση του σε μια ευρύτερη αφοσίωση, στην αγάπη της ανθρωπότητας σαν σύνολο. Η δήλωση του Μπαχάολλα είναι: «Η γη δεν είναι παρά μια χώρα και η ανθρωπότητα πολίτες της». Η έννοια της παγκόσμιας ιθαγένειας είναι είναι άμεσο αποτέλεσμα της σύσφιξης του

κόσμου σε μια και μόνο γειτονιά διαμέσου των επιστημονικών προόδων και της αναμφισβήτητης αλληλοεξάρτησης των εθνών. Η αγάπη για όλους τους λαούς του κόσμου δεν αποκλείει την αγάπη για τη χώρα του καθενός. Το συμφέρον του μέρους μιας παγκόσμιας κοινωνίας εξυπηρετείται καλύτερα με την προώθηση των συμφερόντων του συνόλου. Οι τωρινές διεθνείς δραστηριότητες σε διάφορα πεδία που υποβοηθούν την αμοιβαία συμπάθεια και μια αίσθηση αλληλεγγύης μεταξύ των λαών, πρέπει να αυξηθούν πολύ.

32. Οι θρησκευτικές διαμάχες υπήρξαν, σ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, αιτία αμέτρητων πολέμων και συγκρούσεων, μεγάλο πρόσκομμα στην πρόοδο και είναι όλο και πιο απεχθείς στους οπαδούς όλων των πίστευων και στους απίστευτους. Οι οπαδοί όλων των θρησκειών πρέπει να είναι πρόθυμοι να αντιμετωπίσουν τα βασικά ερωτήματα που εγείρονται απ' αυτές τις διαμάχες και να καταλήξουν σε ξεκάθαρες απαντήσεις. Πως μπορούν να λυθούν οι διαφορές μεταξύ τους, θεωρητικά και πρακτικά; Η πρόκληση που αντιμετωπίζουν οι θρησκευτικοί ηγέτες της ανθρωπότητας είναι να αναλογιστούν, με τις καρδιές γεμάτες φιλευσπλαχνία και πόθο για την αλήθεια, τη δύσκολη θέση της ανθρωπότητας, και να αναρωτηθούν αν δεν μπορούν, με ταπεινοφροσύνη ενώπιον του Παντοδύναμου Δημιουργού τους, να καταπνίξουν τις θεολογικές τους διαφορές με ένα μεγάλο πνεύμα αμοιβαίας ανεκτικότητας που θα τους καταστήσει ικανούς να συνεργαστούν για την προαγωγή της ανθρώπινης κατανόησης και ειρήνης.

33. Η χειραφέτηση των γυναικών, η επίτευξη της πλήρους ισότητας μεταξύ των φύλων, είναι μια από τις σπουδαιότερες, αν και λιγότερο αναγνωρισμένες, προϋποθέσεις για την ειρήνη. Η άρνηση αυτής της ισότητας αποτελεί αδικία στο μισό πληθυσμό του κόσμου και καλλιεργεί στους άνδρες βλαβερές συνήθειες και συμπεριφορές που μεταφέρονται από την οικογένεια στο χώρο εργασίας, στην πολιτική ζωή και τελικά στις διεθνείς σχέσεις. Δεν υπάρχουν βάσιμοι λόγοι, ηθικοί, πρακτικοί ή βιολογικοί που να μπορούν να δικαιολογήσουν μια τέτοια άρνηση. Μόνο όταν καλωσορίζονται οι γυναίκες σαν πλήρως ισότιμες σ' όλα τα πεδία της ανθρώπινης δραστηριότητας, θα δημιουργηθεί το ηθικό και ψυχολογικό κλίμα στο οποίο μπορεί να ξεπροβάλλει η διεθνής ειρήνη.

34. Ο σκοπός της παγκόσμιας εκπαίδευσης, στον οποίο έχουν στρατευτεί πλήθος από αφοσιωμένους ανθρώπους από κάθε πίστη και έθνος, αξίζει υπέρτατη υποστήριξη από τις κυβερνήσεις όλου του κόσμου. Γιατί η αμάθεια είναι αναμφισβήτητο το πρωταρχικό αίτιο για την παρακμή και την πτώση των λαών και τη διαιώνιση της προκατάληψης. Κανένα έθνος δεν μπορεί να φτάσει στην επιτυχία αν δεν παρέχεται εκπαίδευση σ' όλους τους πολίτες του. Η έλλειψη πόρων περιορίζει τη δυνατότητα πολλών εθνών να ανταποκρίνονται σ' αυτή την ανάγκη, επιβάλλοντας μια κάποια ιεράρχηση στις προτεραιότητες. Οι σχετικές υπηρεσίες που αποφασίζουν, καλά θα

έκαναν να μελετήσουν την παραχώρηση προτεραιότητας στην εκπαίδευση των γυναικών και των κοριτσιών, αφού διαμέσου εκπαιδευμένων μητέρων τα οφέλη της γνώσης μπορούν να διαδοθούν αποτελεσματικότερα και γρηγορότερα απ' άκρη σ' άκρη της κοινωνίας. Σύμφωνα με τις σύγχρονες απαιτήσεις, θα έπρεπε να προσεχτεί επίσης η διδασκαλία της έννοιας της παγκόσμιας ιθαγένειας, σαν μέρος της καθιερωμένης εκπαίδευσης κάθε παιδιού.

35. Μια θεμελιώδης έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ των λαών υπονομεύει σοβαρά τις προσπάθειες για την παγκόσμια ειρήνη. Η υιοθέτηση μιας διεθνούς βοηθητικής γλώσσας θα βοηθούσε πολύ στη λύση αυτού του προβλήματος και απαιτεί υπερεπείγουσα προσοχή.

36. Δύο σημεία χρειάζονται έμφαση σ' όλα αυτά τα θέματα. Το ένα είναι ότι η κατάργηση του πολέμου δεν είναι απλώς ζήτημα υπογραφής συνθηκών και πρωτοκόλλων· είναι ένα περίπλοκο εγχείρημα που απαιτεί ένα νέο επίπεδο δέσμευσης για την επίλυση θεμάτων που συνήθως δε σχετίζονται με την επιδίωξη της ειρήνης. Βασισμένη σε πολιτικές συμφωνίες μόνο, η ιδέα της συλλογικής ασφάλειας είναι μια ουτοπία. Το άλλο σημείο είναι ότι η πρώτη απαίτηση στο χειρισμό θεμάτων ειρήνης είναι η εξύψωση των προτάσεων σε επίπεδο αρχών, που διαφέρει από το στυγνό πραγματισμό. Γιατί ουσιαστικά, η ειρήνη πηγάζει από μια εσωτερική κατάσταση που στηρίζεται σε μια πνευματική και ηθική συμπεριφορά και με την επίκληση μιας τέτοιας συμπεριφοράς κυρίως μπορεί να βρεθεί η πιθανότητα ανθεκτικών λύσεων.

37. Υπάρχουν πνευματικές αρχές, ή αυτό που μερικοί αποκαλούν ανθρώπινες αξίες, με τις οποίες μπορεί να βρεθεί λύση για κάθε κοινωνικό πρόβλημα. Οποιαδήποτε καλοπροαίρετη ομάδα μπορεί γενικά να επινοήσει πρακτικές λύσεις για τα προβλήματα της, αλλά οι καλές προθέσεις και οι πρακτικές γνώσεις συνήθως δεν αρκούν. Το ουσιαστικό προσόν της πνευματικής αρχής είναι ότι όχι μόνο παρουσιάζει μια προοπτική που εναρμονίζεται μ' αυτή που ενυπάρχει στην ανθρώπινη φύση, αλλά επίσης προκαλεί μια συμπεριφορά, ένα δυναμισμό, μια θέληση, μια φιλοδοξία που διευκολύνουν την ανακάλυψη και εφαρμογή πρακτικών μέτρων. Οι ηγέτες κυβερνήσεων και οι ασκούντες εξουσία θα εξυπηρετούνταν πολύ στις προσπάθειες τους να επιλύσουν προβλήματα αν αναζητούσαν πρώτα να προσδιορίσουν τις σχετικές αρχές και καθοδηγούνταν κατόπιν απ' αυτές.

III

38. Το πρωταρχικό ζήτημα προς επίλυση είναι πως ο σύγχρονος κόσμος με το εδραιωμένο του πρότυπο συγκρούσεων, μπορεί να μετατραπεί σ' ένα κόσμο στον οποίο θα επικρατούν αρμονία και συνεργασία.

39. Μια παγκόσμια τάξη μπορεί να θεμελιωθεί μόνο πάνω σε μια ακλόνητη συναίσθηση της ενότητας της ανθρωπότητας, μια πνευματική αλήθεια που την επιβεβαιώνουν όλες οι ανθρώπινες επιστήμες. Η ανθρωπολογία, η φυσιολογία, η ψυχολογία αναγνωρίζουν μόνο ένα ανθρώπινο είδος, ανεξάρτητα του πόσο άπειρα ποικίλει στις δευτερεύουσες πλευρές της ζωής. Για να αναγνωριστεί αυτή η αλήθεια απαιτείται η εγκατάλειψη της προκατάληψης - προκατάληψης κάθε είδους - φυλής, τάξης, χρώματος, πίστης, έθνους, φύλου, βαθμού υλικού πολιτισμού, κάθε τι που κάνει τους ανθρώπους να θεωρούν τον εαυτό τους ανώτερο από τους άλλους.

40. Η παραδοχή της ενότητας της ανθρωπότητας είναι η πρώτη θεμελιώδης προϋπόθεση για την αναδιοργάνωση και διαχείριση του κόσμου σαν μια χώρα, η πατρίδα του ανθρώπινου γένους. Η παγκόσμια αποδοχή αυτής της πνευματικής αρχής είναι ουσιαστική για οποιαδήποτε επιτυχημένη προσπάθεια εδραίωσης της παγκόσμιας ειρήνης. Θα έπρεπε γι' αυτό να διακηρυχτεί παγκόσμια, να διδάσκεται στα σχολεία και να υποστηρίζεται συνεχώς σε κάθε έθνος σαν προετοιμασία για την οργανική αλλαγή, που θα επιφέρει στη δομή της κοινωνίας.

41. Κατά την Μπαχάι άποψη , η αναγνώριση της ενότητας της ανθρωπότητας «απαιτεί την επανοικοδόμηση και την αποστρατικοποίηση όλου του πολιτισμένου κόσμου – ενός κόσμου οργανικά ενοποιημένου σε όλες τις ουσιαστικές πλευρές της ζωής του, του πολιτικού μηχανισμού του, της πνευματικής φιλοδοξίας του, του εμπορίου και της οικονομίας του, της γραφής και της γλώσσας του και παρά ταύτα απεριόριστου στην ποικιλία των εθνικών χαρακτηριστικών των ομόσπονδων μονάδων του.»

42. Αναπτύσσοντας λεπτομερειακά τις συνέπειες αυτής της ζωτικής αρχής ο Σόγκι Εφέντι, ο Φύλακας της Μπαχάι Πίστης, επεξήγησε το 1931 ότι: «Δεν στοχεύει στην υπονόμευση των υπάρχοντων θεμελίων της κοινωνίας, αντιθέτως επιδιώκει να διευρύνει τις βάσεις της, να αναπλάσει τους θεσμούς της με έναν τρόπο σύμφωνο με τις ανάγκες ενός συνεχώς μεταβαλλόμενου κόσμου. Δε συγκρούεται με καμιά θεμιτή αφοσίωση ούτε υπονομεύει ουσιαστικά πιστεύω. Ο σκοπός του δεν είναι ούτε να καταπνίξει τη φλόγα ενός υγιούς και έξυπνου πατριωτισμού στις καρδιές των ανθρώπων, ούτε να καταργήσει το σύστημα της εθνικής αυτονομίας που είναι τόσο σημαντικό αν πρόκειται να αποφευχθούν τα δεινά του υπέρμετρου συγκεντρωτισμού. Δεν αγνοεί, ούτε προσπαθεί να καταπιέσει, την ποικιλομορφία της εθνικής προέλευσης, του κλίματος, της ιστορίας, της γλώσσας και της παράδοσης, της σκέψης και των εθίμων, που διαφοροποιούν τους λαούς και τα έθνη του κόσμου. Ζητάει μια ευρύτερη αφοσίωση, μια μεγαλύτερη φιλοδοξία από οποιαδήποτε άλλη που έχει παρακινήσει την ανθρώπινη φυλή. Επιμένει στην υποταγή των εθνικών παρορμήσεων και συμφερόντων στις επιτακτικές απαιτήσεις ενός ενοποιημένου κόσμου. Αποκηρύσσει τον υπέρμετρο

συγκεντρωτισμό αφενός και απαρνείται κάθε απόπειρα επιβολής ομοιομορφίας αφετέρου. Το σύνθημά του είναι ενότητα στην ποικιλομορφία».

43. Η επίτευξη τέτοιων σκοπών απαιτεί αρκετά στάδια για τη ρύθμιση των εθνικών πολιτικών αντιλήψεων, που τώρα προσεγγίζουν την αναρχία με την έλλειψη σαφώς καθορισμένων νόμων η εφαρμόσιμων αρχών κοινής αποδοχής, που να ρυθμίζουν τις σχέσεις μεταξύ των εθνών. Η Κοινωνία των Εθνών, τα Ηνωμένα Έθνη και οι πολυάριθμοι οργανισμοί όπως επίσης και οι συμφωνίες που παρήγαγαν βοήθησαν αναμφίβολα στη μείωση των αρνητικών επιπτώσεων των διεθνών συγκρούσεων, αλλά φάνηκαν ανίκανα να αποτρέψουν τον πόλεμο. Υπήρξαν πραγματικά δεκάδες πόλεμοι από το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου· πολλοί μαίνονται ακόμη.

44. Οι επικρατέστερες πλευρές αυτού του προβλήματος είχαν ήδη γίνει φανερές στο δέκατο ένατο αιώνα, όταν ο Μπαχάολλα για πρώτη φορά πρόβαλε τις προτάσεις του για την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας ειρήνης. Η αρχή της συλλογικής ασφάλειας προτάθηκε από αυτόν σε δηλώσεις απευθυνόμενες προς τους κυβερνήτες του κόσμου. Ο Σόγκι Εφέντι επεξήγησε το νόημα τους: «Τι άλλο θα μπορούσαν να σημαίνουν αυτά τα βαρυσήμαντα λόγια», έγραψε αυτός, «αν δεν υποδείκνυαν τον αναπόφευκτο περιορισμό της αχαλίνωτης εθνικής κυριαρχίας ως απαραίτητο προοίμιο στο σχηματισμό της μελλοντικής Κοινοπολιτείας όλων των εθνών του κόσμου; Κάποια μορφή ενός παγκόσμιου υπερ-κράτους πρέπει αναγκαστικά να αναπτυχθεί, για χάρη του οποίου όλα τα έθνη του κόσμου θα έχουν πρόθυμα εκχωρήσει κάθε δικαίωμα να διεξάγουν πόλεμο, ορισμένα δικαιώματα για επιβολή φορολογίας και όλα τα δικαιώματα για τη διατήρηση εξοπλισμών, εκτός από σκοπούς διατήρησης της εσωτερικής τάξης μέσα στις αντίστοιχες επικράτειές τους. Ένα τέτοιο κράτος θα πρέπει να περιλαμβάνει στη σφαίρα του ένα διεθνές εκτελεστικό όργανο κατάλληλο να ασκεί υπέρτατη και αδιαμφισβήτητη εξουσία σε κάθε απείθαρχο μέλος της κοινοπολιτείας· ένα παγκόσμιο κοινοβούλιο του οποίου τα μέλη θα εκλέγονται από τους λαούς των αντίστοιχων χωρών τους και των οποίων η εκλογή θα επικυρώνεται από τις αντίστοιχες κυβερνήσεις τους· και ένα ανώτατο δικαστήριο η κρίση του οποίου θα είναι δεσμευτική ακόμη και σε περιπτώσεις όπου τα ενεχόμενα μέρη δεν θα έχουν εκουσίως συμφωνήσει να υποβάλουν την περίπτωση τους στην κρίση του.»

45. «Μια παγκόσμια κοινότητα στην οποία όλοι οι οικονομικοί φραγμοί θα έχουν για πάντα καταργηθεί και η αλληλεξάρτηση του Κεφαλαίου και της Εργασίας θα έχει οριστικά αναγνωριστεί· στην οποία οι κραυγές του θρησκευτικού φανατισμού και της διαμάχης θα έχουν πάψει για πάντα· στην οποία η φλόγα της φυλετικής έχθρας θα έχει επί τέλους σβήσει· στην οποία ένας ενιαίος κώδικας διεθνούς δικαίου –προϊόν της μελετημένης κρίσης των ομόσπονδων αντιπροσώπων του κόσμου– θα έχει ως ποινή την άμεση και καταναγκαστική παρέμβαση των συνδυασμένων δυνάμεων των ομόσπονδων

μονάδων· και τέλος μια παγκόσμια κοινότητα στην οποία η μανία ενός ιδιότροπου και στρατευμένου εθνικισμού θα έχει μετατραπεί σε μια διαρκή συναίσθηση μιας παγκόσμιας ιθαγένειας –έτσι πραγματικά εμφανίζεται, στις γενικότερες γραμμές της, η Τάξη που προσδοκά ο Μπαχάολλα, μια Τάξη που τελικά θα θεωρηθεί ως ο ωραιότερος καρπός μιας εποχής που αργά ωριμάζει».

^{46.} Η εφαρμογή αυτών των μακρόπνοων μέτρων υποδείχτηκε από τον Μπαχάολλα: «Πρέπει να έρθει η ώρα που θα αναγνωριστεί παγκόσμια η επιτακτική ανάγκη για την σύγκληση μιας τεράστιας συνάθροισης η οποία θα αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους. Οι κυβερνήσεις και οι βασιλείς της γης πρέπει αναγκαστικά να παρευρεθούν και, συμμετέχοντας στις συζητήσεις, πρέπει να μελετήσουν τρόπους και μέσα τέτοια που να θέσουν τα θεμέλια της Παγκόσμιας Μεγάλης Ειρήνης, ανάμεσα στους ανθρώπους».

^{47.} Το θάρρος, η αποφασιστικότητα, το αγνό κίνητρο, η αλτρουιστική αγάπη για τον πλησίον - όλα τα πνευματικά και ηθικά προτερήματα που απαιτούνται για την πραγματοποίηση αυτού του βαρυσήμαντου βήματος προς την ειρήνη, συγκεντρώνονται στη θέληση για δράση. Και ακριβώς γι' αυτή τη διέγερση της αναγκαίας βούλησης πρέπει να δοθεί σοβαρή σημασία στην πραγματικότητα του ανθρώπου, δηλαδή στη σκέψη του. Η κατανόηση της ορθότητας αυτής της ισχυρής πραγματικότητας σημαίνει επίσης να εκτιμήσουμε την κοινωνική ανάγκη της δραστηριοποίησης της μοναδικής της αξίας διαμέσου ειλικρινούς, γαλήνιας και εγκάρδιας συμβουλευτικής συζήτησης και να ενεργούμε σύμφωνα με τ' αποτελέσματα αυτής της διαδικασίας. Ο Μπαχάολλα επίμονα επιστούσε την προσοχή στις αρετές και την επιτακτική αναγκαιότητα της σύσκεψης για την τακτοποίηση των ανθρώπινων ζητημάτων, και είπε: «Η συμβουλευτική συζήτηση προσφέρει μεγαλύτερη ενημερότητα και μετατρέπει την υπόθεση σε βεβαιότητα. Είναι ένα λαμπερό φως που σε ένα σκοτεινό κόσμο δείχνει το δρόμο και καθοδηγεί. Για το κάθε τι υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει μια στάθμη τελειότητας και ωριμότητας. Η ωριμότητα του χαρίσματος της κατανόησης γίνεται φανερή διαμέσου συμβουλευτικής συζήτησης». Αυτή καθεαυτή η προσπάθεια να επιτευχθεί η ειρήνη διαμέσου δραστηριότητας μετά από συμβουλευτική συζήτηση όπως αυτός πρότεινε, μπορεί να απελευθερώσει ένα τέτοιο ευεργετικό πνεύμα ανάμεσα στους λαούς της γης, ώστε καμιά δύναμη να μην μπορεί να αντισταθεί στην τελική, θριαμβευτική έκβαση.

^{48.} Σχετικά με τις ενέργειες γι' αυτή την παγκόσμια συγκέντρωση, ο Αμπντολ-Μπαχά, ο γιος του Μπαχάολλα και εξουσιοδοτημένος ερμηνευτής των διδασκαλιών του, πρόσφερε αυτές τις αντιλήψεις: «Πρέπει να κάνουν την Υπόθεση της Ειρήνης αντικείμενο γενικής συζήτησης και να επιζητήσουν με κάθε μέσο που έχουν στη διάθεσή τους να εδραιώσουν μια Ένωση των εθνών του κόσμου. Πρέπει να συνάψουν μια δεσμευτική συμφωνία και να εδραιώσουν μια συνθήκη, της οποίας οι διατάξεις θα είναι ισχυρές,

απαραβίαστες και οριστικές. Πρέπει να τη διακηρύξουν σ' όλο τον κόσμο και να αποκτήσουν γ' αυτήν τη συγκατάθεση όλης της ανθρωπίνης φυλής. Αυτό το υπέρτατο κι ευγενές εγχείρημα –η αληθινή πηγή της ειρήνης και της ευημερίας όλου του κόσμου– πρέπει να θεωρηθεί ιερό απ' όλους όσους κατοικούν στη γη. Όλες οι δυνάμεις της ανθρωπότητας πρέπει να κινητοποιηθούν για να εξασφαλίσουν τη σταθερότητα και τη μονιμότητα αυτής της Μεγίστης Συνθήκης. Σε αυτή τη Συμφωνία, που περιλαμβάνει τους πάντες, τα όρια και τα σύνορα κάθε έθνους πρέπει να είναι σαφώς καθορισμένα, οι αρχές που διέπουν τις σχέσεις των κυβερνήσεων μεταξύ τους ρητώς διατυπωμένες, και όλες οι διεθνείς συμφωνίες και υποχρεώσεις εξακριβωμένες. Κατά τον ίδιο τρόπο, το μέγεθος του εξοπλισμού κάθε κυβέρνησης πρέπει να είναι αυστηρά περιορισμένο, διότι αν επιτρεπόταν στις πολεμικές προετοιμασίες και στις στρατιωτικές δυνάμεις οποιουδήποτε έθνους ν' αυξηθούν, αυτό θα προκαλούσε την υποψία των άλλων. Η θεμελιώδης αρχή που διέπει αυτή τη σοβαρή Συμφωνία πρέπει να είναι έτσι καθορισμένη που αν μια οποιαδήποτε κυβέρνηση παραβιάσει αργότερα οποιαδήποτε από τις διατάξεις της, όλες οι κυβερνήσεις της γης να εγερθούν για να την αναγκάσουν σε πλήρη υποταγή, ή μάλλον η ανθρωπινή φυλή σαν ένα σύνολο πρέπει να αποφασίσει, με κάθε δύναμη που έχει στη διάθεσή της, να εξοντώσει εκείνη την κυβέρνηση. Αν εφαρμοστεί αυτή η μέγιστη θεραπεία στο άρρωστο σώμα του κόσμου, αυτό θα ανακουφιστεί από τα δεινά του και θα παραμείνει για πάντα σώο και ασφαλές».

49. Η σύγκληση αυτής της μεγαλειώδους συνέλευσης έχει καθυστερήσει πολύ.

50. Με όλη τη ζέση των καρδιών μας, κάνουμε έκκληση στους ηγέτες όλων των εθνών να χρησιμοποιήσουν αυτή την κατάλληλη στιγμή και να προβούν σε αμετάκλητες ενέργειες για τη σύγκληση αυτής της παγκόσμιας συνάντησης. Όλες οι δυνάμεις της ιστορίας ωθούν την ανθρωπινή φυλή προς αυτή την ενέργεια, που θα σημαδέψει για πάντα τη χαραυγή της ωριμότητας της που από καιρό αναμενόταν.

51. Δεν θα εγερθούν τα Ηνωμένα Έθνη με την πλήρη υποστήριξη των μελών τους, για τον υψηλό σκοπό ενός τέτοιου κορυφαίου γεγονότος;

52. Ας αναγνωρίσουν άνδρες και γυναίκες, νέοι και παιδιά παντού την αιώνια αξία αυτής της επιτακτικής ενέργειας για όλους τους λαούς και ας υψώσουν τις φωνές τους σε πρόθυμη συγκατάθεση. Πραγματικά ας είναι αυτή η γενιά που εγκαινιάζει αυτό το ένδοξο στάδιο στην εξέλιξη της κοινωνικής ζωής στον πλανήτη.

53. Πηγή της αισιοδοξίας όπως εμείς αισθανόμαστε είναι ένα όραμα που υπερβαίνει την κατάπαυση του πολέμου και τη δημιουργία υπηρεσιών διεθνούς συνεργασίας. Η μόνιμη ειρήνη μεταξύ των εθνών είναι ένα ουσιώδες στάδιο, αλλά όπως διαβεβαιώνει ο Μπαχάλλα, όχι ο τελικός σκοπός της κοινωνικής εξέλιξης της ανθρωπότητας. Πέρα από την αρχική εκεχειρία που επιβλήθηκε στον κόσμο από το φόβο του πυρηνικού ολοκαυτώματος, πέρα από την πολιτική ειρήνη που υιοθετείται απρόθυμα από τα φιλύποπτα ανταγωνιστικά έθνη, πέρα από τις πραγματικές ρυθμίσεις για ασφάλεια και συνύπαρξη, πέρα ακόμη και από τα πολλά πειράματα συνεργασίας που θα καταστήσουν δυνατά αυτά τα βήματα, βρίσκεται ο κορυφαίος στόχος: η ενοποίηση όλων των λαών του κόσμου σε μια παγκόσμια οικογένεια.

54. Η έλλειψη ενότητας είναι ένας κίνδυνος που δεν μπορούν πια να αντέξουν τα έθνη και οι λαοί της γης" οι συνέπειες είναι υπερβολικά τρομερές να τις σκέφτεται κανείς, πολύ φανερές, ώστε να μη χρειάζονται οποιαδήποτε απόδειξη. Ο Μπαχάλλα έγραψε πολύ πριν από ένα αιώνα, ότι «η ευημερία της ανθρωπότητας, η ειρήνη και η ασφάλειά της είναι ανέφικτες εκτός εάν και έως ότου εδραιωθεί σταθερά η ενότητά της». Παρατηρώντας ότι «η ανθρωπότητα αναστενάζει, λαχταρά να οδηγηθεί στην ενότητα και να τερματίσει το προαιώνιο μαρτύριο της» ο Σόγκι Εφέντι επεξήγησε επίσης, ότι: «Η ενοποίηση ολόκληρης της ανθρωπότητας είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της φάσης που πλησιάζει τώρα η ανθρώπινη κοινωνία. Η ενότητα της οικογένειας, της φυλής, της πόλης-κράτους και του έθνους έχουν επιχειρηθεί διαδοχικά και έχουν πλήρως εδραιωθεί. Η παγκόσμια ενότητα είναι ένας στόχος προς τον οποίο αγωνίζεται μια βασανισμένη ανθρωπότητα. Η ίδρυση εθνών έχει φτάσει σε ένα τέλος. Η αναρχία που ενυπάρχει στην κρατική κυριαρχία προχωρεί προς την κλιμάκωση. Ένας κόσμος που βαδίζει προς την ωριμότητα, πρέπει να εγκαταλείψει αυτό το φετίχ, να αναγνωρίσει την ενότητα και την ακεραιότητα των ανθρώπινων σχέσεων και να καθιερώσει μια για πάντα το μηχανισμό που μπορεί να ενσαρκώσει καλύτερα αυτή τη θεμελιώδη αρχή της ζωής του.»

55. Όλες οι σύγχρονες δυνάμεις αλλαγής επικυρώνουν αυτή την άποψη. Οι αποδείξεις μπορούν να διακριθούν στα πολλά παραδείγματα που αναφέρθηκαν ήδη για τα ευοίωνα σημάδια προς την παγκόσμια ειρήνη στις σύγχρονες διεθνείς κινήσεις και εξελίξεις. Η στρατιά ανδρών και γυναικών, που προέρχονται ουσιαστικά από κάθε πολιτισμό, φυλή και έθνος στη γη, που υπηρετούν στις πολυσύνθετες υπηρεσίες των Ηνωμένων Εθνών, αντιπροσωπεύουν μια πλανητική «αστική υπηρεσία» της οποίας τα εντυπωσιακά κατορθώματα είναι ενδεικτικά του βαθμού συνεργασίας που μπορεί να επιτευχθεί ακόμη και κάτω από αποθαρρυντικές συνθήκες. Μια παρόρμηση προς την ενότητα, σαν μια πνευματική άνοιξη, αγωνίζεται να εκφραστεί μέσα από αναρίθμητα διεθνή συνέδρια που φέρνουν κοντά ανθρώπους από ένα ευρύ φάσμα ειδικοτήτων. Υποκινεί εκκλήσεις για διεθνή

εγχειρήματα σχετικά με τα παιδιά και τη νεολαία. Είναι πραγματικά η αληθινή πηγή της αξιοσημείωτης κίνησης προς τον οικουμενισμό, από την οποία μέλη, ιστορικά ανταγωνιστικών θρησκειών και αιρέσεων, φαίνεται να αλληλοπροσελκύονται αναπόφευκτα. Μαζί με την αποστροφή προς τον πόλεμο και τον επεκτατισμό, εναντίον των οποίων μάχεται ακατάπαυστα, η πορεία προς την παγκόσμια ενότητα είναι ένα από τα επικρατέστερα και πιο διαδεδομένα χαρακτηριστικά της ζωής στον πλανήτη στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων του εικοστού αιώνα.

56. Η εμπειρία της Μπαχάι κοινότητας , μπορεί να θεωρηθεί σαν παράδειγμα αυτής της μεγεθυνόμενης ενότητας. Είναι μια κοινότητα περίπου τριών έως τεσσάρων εκατομμυρίων ανθρώπων που προέρχονται από πολλά έθνη, πολιτισμούς, τάξεις και πίστες και που απασχολούνται σ' ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων που εξυπηρετούν τις πνευματικές, κοινωνικές και οικονομικές ανάγκες των λαών πολλών χωρών. Είναι ένας μοναδικός κοινωνικός οργανισμός, αντιπροσωπευτικός της ποικιλομορφίας της ανθρώπινης οικογένειας, που χειρίζεται τα θέματα του μέσα από ένα σύστημα αρχών συμβουλευτικής συζήτησης που γίνονται από κοινού αποδεκτές, και που σέβεται ίσα όλους τους μεγάλους χείμαρρους θείας καθοδήγησης στην ανθρώπινη ιστορία. Η ύπαρξη της είναι άλλη μια πειστική απόδειξη της πρακτικότητας του οράματος του Ιδρυτή της για έναν ενωμένο κόσμο, άλλο ένα τεκμήριο, ότι η ανθρωπότητα μπορεί να ζει σαν μια παγκόσμια κοινωνία, ικανή να ανταπεξέλθει σε οποιαδήποτε πρόκληση που μπορεί να συνεπάγεται η ενηλικίωση της. Αν η εμπειρία των Μπαχάι μπορεί να συνεισφέρει οσοδήποτε στην ενίσχυση της ελπίδας για την ενότητα της ανθρώπινης φυλής, είμαστε ευτυχείς να την προσφέρουμε σαν πρότυπο για μελέτη.

57. Αναλογιζόμενοι την υπέρτατη σπουδαιότητα του εγχειρήματος που προκαλεί τώρα ολόκληρο τον κόσμο, σκύβουμε το κεφάλι μας με ταπεινοφροσύνη μπροστά στην τρομερή μεγαλοπρέπεια του θείου Δημιουργού, που με την άπειρη αγάπη Του δημιούργησε όλη την ανθρωπότητα από το ίδιο γένος· εξύψωσε την όμορφη σαν κόσμημα πραγματικότητα του ανθρώπου· την τίμησε με διανόηση και σοφία, ευγένεια και αθανασία· και απένειμε στον άνθρωπο «τη μοναδική διάκριση και ικανότητα να Τον γνωρίζει και να Τον αγαπά», μια ικανότητα που «πρέπει αναγκαστικά να θεωρείται σαν αρχική παρόρμηση και πρωταρχικός σκοπός, που αποτελούν τη βάση του συνόλου της δημιουργίας».

58. Είμαστε σταθερά πεπεισμένοι, ότι όλα τα ανθρώπινα όντα έχουν δημιουργηθεί «να προάγουν έναν πολιτισμό που συνεχώς προοδεύει»· ότι «το να δρουν σαν τα ζώα του αγρού είναι ανάξιο του ανθρώπου»· ότι «οι αρετές που αρμόζουν στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια είναι η αξιοπιστία, η επιείκεια, το έλεος, η συμπόνοια και η στοργική καλοσύνη προς όλους τους ανθρώπους». Επιβεβαιώνουμε την πίστη ότι «οι δυνατότητες που είναι έμφυτες στη στάθμη

του ανθρώπου, το πλήρες μέτρο του επίγειου προορισμού του, η ενυπάρχουσα υπεροχή της πραγματικότητας του, πρέπει όλα να φανερωθούν σ' αυτή την Ημέρα της Επαγγελίας του Θεού». Αυτά είναι τα κίνητρα μας για την ακλόνητη πίστη μας, ότι η ενότητα και η ειρήνη είναι προσιτός στόχος προς τον οποίο αγωνίζεται να φτάσει η ανθρωπότητα.

59. Όταν γράφονται αυτά, οι γεμάτες προσδοκία φωνές των Μπαχάι μπορούν να ακουστούν παρά το διωγμό που υφίστανται ακόμη στη χώρα που γεννήθηκε η Πίστη τους. Με το παράδειγμα τους της σταθερής ελπίδας, επιβεβαιώνουν την πίστη, ότι η επικείμενη πραγματοποίηση του πανάρχαιου ονείρου της ειρήνης είναι τώρα προικισμένη με τη δύναμη της θείας εξουσίας χάρη στις μεταμορφωτικές συνέπειες της αποκάλυψης του Μπαχάολλα. Έτσι σας μεταφέρουμε όχι μόνο ένα όραμα με λόγια: επικαλούμαστε τη δύναμη πράξεων πίστης και θυσίας· μεταφέρουμε την αγωνιώδη παράκληση των απανταχού ομοθρήσκων μας για ειρήνη και ενότητα. Ενωνόμαστε με όλους όσους είναι θύματα επίθεσης, με όλους όσους ποθούν να δοθεί ένα τέλος στις διαμάχες και διαφωνίες, με όλους των οποίων η αφοσίωση στις αρχές της ειρήνης και της παγκόσμιας τάξης προάγει τους ευγενικούς σκοπούς για τους οποίους δημιουργήθηκε η ανθρωπότητα από τον πάνστοργο Πλάστη.

60. Με την ειλικρίνεια της επιθυμίας μας να σας μεταδώσουμε τη ζέση της ελπίδας μας και το βάθος της εμπιστοσύνης μας, παραθέτουμε την emphatic υπόσχεση του Μπαχάολλα: «Αυτές οι άκαρπες διαμάχες, αυτοί οι καταστρεπτικοί πόλεμοι θα χαθούν και θα έρθει η 'Μεγίστη Ειρήνη'».

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ